

"פָּרַע שָׁכַב פְּאָרֵי וּכְלָבִיא מִי יְקִימְנוּ" – הרבי הבלתי מנוצח!

משל הוושט ובדיקתו

תלמוד בבלי מסכת חולין דף מג/א

אמר רבא שני עורות יש לו לוושט **חיצון אדום** ופנימי לבן ניקב זה בלא זה כשר למה לי למימר חיצון אדום ופנימי לבן? דאי חליף טרפה

... ואמר רבה וושט אין לו בדיקה מבחוץ אלא מבפנים - ההיא ספק דרוסה דאתאי לקמיה דרבה הוה קא בדיק ליה רבה לוושט מאבראי, אמר ליה אביי והאמר הוא דאמר וושט אין לו בדיקה אלא מבפנים אפכיה רבה ובדיקה ואישתכח עליה תרי קורטי דמא וטרפה ורבה נמי לחדודי לאביי הוא דבעי...

מבאר הרבי הרי"צ בעל הגאולה

כיצד לומדים גמרא זו בגן עדן במושגים רחניים

וושט = בינה = מתרחב ומתכווץ = דרכו עוברים המאכלים בעלי טעם.

וב'בינה' שני עורות:

פנימיות הבינה = הדבוקה לנקודת החכמה = לבן חיצוניות הבינה = התפעלות המידות = אדום

והבדיקה: איננה בעור החיצון!

כאשר כבר התפתחו ה'רגשות' שעניינן 'אדום' קשה להבחין אם זה 'אודם טבעי' או 'טיפת דם' מהדריסה החיצונית.... יש לבדוק בעור הפנימי!

וההסבר:

מדרש רבה שיר השירים פרשה ג פסקה א
...על משכבי בלילות א"ר אבא בר כהנא מהו על משכבי בלילות על מרעי המד"א (שמות כ"א) ולא ימות ונפל למשכב א"ר אלכסנדרא כשישנתי לי מן התורה ומן המצות ...

מאפייני הגלות: שינה המתפתחת לחולי

כשחסר 'שאו מרום עיניכם וראו' - נעשה הענין של 'שינת הנשמה', לא רק שלא 'רואה אלוקות' - אלא אפילו לא 'שומע' - עד שהגופניות מעלימה על הנפשיות!

ומה'תרדמת' באים למצב של 'חולי שיש בו סכנה' [עבירות חמורות] ששורשו מתחיל מ'חולי שאין בו סכנה' [תאוות היתר - הגורמות כידוע לסתימת עורקים עד ל'אוטם שריר הלב' ח"ו - טמטום הלב]

ושורשן מ'חולי דק יותר', חולה בגימטריא 'מ"ט' שחסר לו שער הנו"ן - המחבר חכמה ובינה!

מ"ט שערי בינה = שכליות העלולה להיות משוחדת מהרצון שמעליה ומוטה מהאמת,

מי ישמור עליה? נקודת החכמה [הוי' בחכמה - דבר הוי' זו הלכה] - לאורה יש לכוון את ה'בינה'

ברכות דף יב/ב

אמר רבי אבהו בן זוטרתאי אמר רבי יהודה בר זבידא בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע ... משום דכתיב בה האי קרא כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו ולימא האי פסוקא ותו לא גמירי כל פרשה ... דלא פסקה משה רבינו לא פסקינן

רש"י ברכות דף יב/ב

כרע שכב - לדמי לכשכבך וזקומך, שהקדוש ברוך הוא שומרנו כשכבנו וזקומנו לשכב שלום וסקטים כארי וכלביא:

חדא"ג מהרש"א שם:

... דהיינו וכלביא מי יקימנו [לכאורה ל' שלילה שלא יקום לק"ש?] לוודאי אין מי שיקימנו אלא הוא קם מאליו בזריות ... וקוב מלאתי בתנחומא דמייתי קרא דלעיל מיניה הן עס כלביא יקום וגו' [היינו בלשון חיובית] לא ישכב עד יאכל טרף וגו' אין אומה כיולא בהן וכו' ...

[אבל גירסת הגמרא עדיפא - שהוא כסדר 'בשכבך ובקומך' - אבל צ"ב מדוע נאמר: 'מי יקימנו'!]

ומדרש רבה בראשית פרשה צח פסקה ז

...כרע רבץ [ע"ד 'ורבצת ואין מחריד'] מפרץ עד צדקיהו כרע שכב מצדקיהו עד מלך המשיח

וצ"ע אם קאי על זמה"ג - איך מתאים 'כארי וכלביא'?

וזהו

"כָּרַע שֹׁכֵב פְּאָרֵי וּכְלָבִיא מִי יְקִימֵנוּ"

שאפילו במצב 'שכיבה' [שינה וחולי בגלות] יהודי הוא 'כארי וכלביא' לקרא את שמע

וְיָדַעַת הַיּוֹם וְהַשָּׁבֹת אֵל לְבַבְךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד:

ולכן נאמר: 'בשכבך ובקומך'

[ולא נאמר בבוקר ובערב]

יעקב קורא את שמע – בשיא אושרו בפגשו את יוסף

רבי עקיבא קורא את שמע כשסודקים בשרו

מִי יְקִימֵנוּ ?!

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף נב/א

כדדרש רבי יהודה לעתיד לבא מביאו הקדוש ברוך הוא ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט השערה הללו בוכין והללו בוכין צדיקים בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה [מי יקימנו?]

וזו דרגת בעלי תשובה [המהפכים חושך הגלות למסירות

נפש] – שזה בכוח 'מי' שהוא 'יקימנו'

'מי ברא אלה'

מי יתן והיה לבבם זה ליראה אותי]

וזהו סוד כוחו של כ"ק רבנו הדי"צ

שגם בעת שסרקו בשרו – הניח תפילן וקרא ק"ש

ומזנו נתינת כח שגם בעת ש'כרע שכב'

יכולים להיות 'כארי וכלביא'

['כארי וכלביא' = 300 + 10 האותיות + מי = 50 =

360 בגימטריא: 'המשיח' + 5 אותיות = 360]

וכדאיתא ב"דרך מצוותיך" פטב :

ע"ד דוגמא מאשר אנו רואים למטה שיש בני אדם שעיקר חיותם הוא כשפועלים דין בבני אדם, כנראה בחוש כאשר יקרה לבני אדם הללו אנשים עוברי עבירה, תיכף מתחמם לבבם ויתמלאו חימה וכעס להענישם ולהכותם מכת אכזרי ורציחה ממש, ובפועל ידם דווקא, ולא ינוחו ולא ישקטו עד עשות בהם פעולה הרעה בתכלית, והיינו מצד שטבעם רע בעצם ע"כ זאת הרעה שיפעלו בבני אדם, תחיה אותם חיות וקיום נצחי, ובלעדו אין להם חיות כלל, ובבוא לידם פעולת הרציחה כאילו מתחדש נפשם מצד שזה חיותם, והנה הגם שילבישו הדבר לשם שמים על שעבר עבירה, אין זה אמת כלל אלא זהו מצד מזג רוע הנפש מוטבעת מ"גבורות-קשות" להריע ולהעניש וכו'

לקוטי זיבורים

814

כבד עלי הדבר לדבר בארוכה, כאשר ראוי להיות בענין זה, אבל בכללות הוא, כי אנשי הקהלה הלכו בערמומית בענין זה, והרהי"ג רדי"ט שיי לא שם לבו לזה, ביותר – כפי מה שאמר לאחד הרבנים שיי הנייל מפורש – דכוונתו היא לנגד לי, דמאחר שאני הנני נגד אסיפה כללית איננו חפץ להכניס עצמו בעצם הענין, אם צריכים אם לאו, אם טובה היא או ח"ו הפכו, ורק כאשר דעתי שאין צריכים מוכרח הוא להיות עם האומרים על הן.

מסכת זו גדולה היא ועתה כאשר מסיבות שונות תי"ל לא בא הדבר לידי פועל אין ראוי לדבר בזה, ורק בעתו הי' זה עגמת נפש אמיתית, והיי נוגע לכללות ענין היהדות במדינתנו, והרבה אותות ומופתים ישנם כי הרעיון של האסיפה כללית היא מחשבה עמוקה לנגוע בבבת עין ישראל, במדינתנו יע"יא, והודו לדי' כי טוב על אשר סבב סיבות איזו שיהיו שנתבטל הדבר והי' יברך את עמו בשלום.

ליקוטי דברים עמוד ס"ז 277-7 (מספרם ליה"ם): עיניאוסון, יוסף יצחק. תרי"ג: וליצניטין, אברהם חנוך (1226) הודפסו י"ח תמונת אוצר החכמה

ספר שיר השירים פרק ג

(א) על משקבי פלילות בקשתי את שאהבה נפשי
בקשתי ולא מצאתיו [גם בעת ש'שינה בגלותא']

למה לי למימר חיצון אדום ופנימי לבן?

דאי חליף טרפה

אם 'נקודת החכמה' [שצ"ל לבן] יש בה 'חמימות מוח' - סימן הוא ל'דריסת ציפרי הקליפה'...

תחילת הרעיון צ"ל 'ללבן' ללא פניות רגשיות [אובייקטיבי]

רק אחר שנקבעה האמת של 'נקודת החכמה' - עתה צ"ל 'אדום' = התפעלות המידות!
אבל אם 'החיצון לבן' = קרירות המידות = טריפה!

דוגמה מפרשתנו:

מדרש רבה במדבר פרשה כ פסקה כד

אמר לה: אני גדול כמותו לעיניהם אני אביאך תפשה בבלוריתה [תחילתו 'חמימות מוח'] והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו מותרת או אסורה אמר לו אסורה היא לך

אמר לו זמרי ואותה שלקחת מדינית היא... [סברה עקומה] מיד נתרשלו ידיו של משה ונתעלמה ממנו הלכה וגעו כולם בבכיה ...

רש"י על במדבר פרק כה פסוק ז
(ז) וירא פינתם – ראה מעטה וזכר הלכה [=נקודת החכמה] אמר לו למשה מקובלני ממך הבועל ארמית קנאין פוגעין בו א"ל קריינא דאיגרתא איבו ליהוי פרוונקא. מיד ויקח רומח זידו.

'קנאים אינם שואלים – הם פועלים!
ומהו משל ה'פרוונקא' [דוור]?

